

O, tysta ensamhet

Visa från Utanmyra

1. O, tys-ta en - sam - het, Var_ skall jag
2. Det är den tyng - sta_ sorg, Som jor - den

nö - jen_ fin - na! Bland sorg som in - gen vet,
mån - de_ bä - ra, Att_ man skall mis - ta_ bort

skall mi - na dar för - svin - na; en bör - da tung som
Sin_ all - ra hjär - tans_ kä - ra; Det är den tyng - sta_

sten mig mö - ter, vart jag går; Bland tu - sen_
sorg, Som so - len ö - ver - går, Att_ man skall

finns knappt en, som_ vän - skap rätt för - står.
äls - ka den, Man_ al - drig nån - sin får.

Olof von Dalin (1708-63)

O, tysta ensamhet

Visa från Utanmyra

1
O, tysta ensamhet,
var skall jag nöjen finna!
Bland sorg som ingen vet,
skall mina darförsvinna;
en börda tung som sten
mig möter,
vart jag går.
Bland tusen finns knappt en,

som vänskap rätt förstår.

2
Det är den tyngsta sorg,
som jorden månne bära,

att man skall mista bort
sin allra hjärtans kära.
Det är den tyngsta sorg,
som solen övergår,
att man skall älska den,
man aldrig nånsin får.

Lied aus Utanmyra

O, stille Einsamkeit,
wo mag ich Freude finden!
Mit (Unter) Sorgen, die keiner kennt,
werden meine Tag“ hinschwinden;
eine Bürde schwer wie Stein
trifft mich,
wohin ich (auch) gehe.
Unter Tausenden gibt es
kaum eine/einen,
die/der Freundschaft recht versteht.

Das ist das schwerste Leid,
das die Welt wohl ertragen muss,
(das die Welt wohl bringt,)
dass man entbehren soll
seines Herzens Allerliebsten.
Das ist der bedrückendste Kummer,
über den die Sonne hinwandelt,
dass man die/den liebt,
die/den man nie jemals bekommt.

BB 170515